

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Grøn ungdom og grå sjæle

Citation: Hjortø, Knud: "Grøn ungdom og grå sjæle", i Hjortø, Knud: *Grøn ungdom og grå sjæle*, 1911, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_07-shoot-idm139873482974928/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Grøn ungdom og grå sjæle

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Jeg vilde så nødig trænge mig på, sae hun, for det kunde jo være, De havde mere vigtige ting at tænke på.

End? spurte jeg. Nå, end Dem. Ganske vist, men derfor kan det jo nok ha sin interesse at beskæftige sig med det mindre interessante.

Nej, hvor De er uforskammet, sa hun ivrig, og vi kom i et slags skænderi, der gjorde at hun blev varm og kom til at se godt ud. Men det var ikke efter min beregning, derfor sørgede jeg for at falde i tanker så påfaldende, at hun måtte lægge mærke til det.

„Hvad tænker De nu på? spurte hun.

Å det var bare et sted hos Cæsar, sae jeg.

Hvem er Cæsar?

Det er en mand, sae jeg. For det havde jeg snart følt, at Cæsars stil var en mands.

Det er nok snarere en bog, sae hun, og dermed vendte hun mig ryggen og gik.

Men forinden målte hun mig med et blik, som jeg læste sådan: Er du selv en mand eller er du en bog? Det blev siddende i mig som en indre lussing, som et sært og besk kærtegn; jeg kunde ha løbet efter hende, men —

Undertiden blir der ligesom noget flakt inde i mig; det ene stykke vil falde til den ene side, det andet til den anden, men det blir ikke til andet end en fornærmelse af uheldelig indre vaklen. I

sådan et tilfælde gør man gjerne noget dumt. Jeg gik med til det bal. —

Hvorfor skal jeg ikke kunne glemme en vis polka fra den aften? Den begyndte med en enfoldig og munter vise, jeg har kendt fra dreng, og den endte med et brasende og vulgært tsjim da da. Hvad var det for en forbandet symbolik? Den gang var jeg blidt forelsket i en lille pige, hvis kinder var mere brune end hendes hår, og under polkaen her havde jeg Elvira i min arm, tsjim da da. Hun var skingrende, men smuk. Jeg så det med rædsel, straks jeg kom ind, og vidste, at der vilde ske noget. Det snurrede inden i mig, et citat meldte sig: Quibus rebus animadvertis — — Det skulde vel forestille det latinske for: Du blir nok gift.

Den aften gik kvindens forfærdelige farlighed op for mig. Man tror, at man kender hende, og en skønne dag er hun ikke til at kende igen.

Elviras krøller var friske og sad vildt og smukt. Jeg bevæbnede mig i tanken med det bekendte krollejern, men der var ikke noget våben, der duede. Hvordan skulde jeg bevæbne mig mod den gysen, jeg følte, når jeg så hende kaste sig i armene på en kavaller, som var gulvfjællen et springbræt, og kavalleren havet.

Godt, sae jeg, jeg vil selv ha hende; det er ikke vanskeligt. Forleden dag afviste jeg hende; det vil